

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Česká republika - Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy** se sídlem Karmelitská 7, Praha 1 – Malá Strana, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů** se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19.3.2010, č.j. INSP-1-0690/09-24,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19. 3. 2010, zn. INSP1-0690/09-24, v části navazující na část „Nápravná opatření“ kontrolního protokolu ze dne 3. 12. 2009, č.j. INSP-0690/09-21/BYT, a kontrolní protokol inspektorky Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 3. 12. 2009, č.j. INSP-0690/09-21/BYT, v části „Nápravná opatření“, s e z r u š u j í a věc se v tomto rozsahu v r a c í žalovanému k dalšímu řízení; co do zbytku se žaloba o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“). ÚOOÚ provedl kontrolu u žalobce v době 5. 2. až 30. 11. 2009. Kontrolní zjištění jsou obsahem kontrolního protokolu ze dne 3. 12. 2009, zn. INSP1-0690/09-21/BYT. Kontrolovaný včas a řádně sdělil kontrolujícímu námitky proti kontrolnímu protokolu, o nichž předseda ÚOOÚ rozhodl podle § 18 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, dne 19. 3. 2010, pod zn. INSP-1-0690/09-24, tak, že části námitek vyhověl, převážné části však nikoli. Žalobce dovozuje, že jeho žaloba je přípustná, i když bere v potaz zvláštní charakter rozhodnutí o námitkách podle

§ 18 zák. č. 552/1991 Sb. Žalobce tak usuzuje s ohledem na skutečnost, že kontrolní protokol neobsahoval pouze samotná kontrolní zjištění, ale stanovil rovněž opatření k nápravě. Označeným kontrolním protokolem bylo uloženo nápravné opatření záležející v „anonymizaci osobních údajů“. Žalobce z této formulace usuzuje, že je mu uložena likvidace osobních údajů, neboť anonymizace zbavuje osobní údaj jeho základního definičního znaku - způsobilosti k identifikaci jednotlivé fyzické osoby [§ 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.] – a naplněna je i legální definice likvidace osobních údajů [§ 4 písm. i) tamtéž]. Vzhledem k tomu dovozuje žalobce, že se na dané opatření aplikuje § 40 zákona č. 101/2000 Sb., což má význam i pro vztažení tohoto ustanovení na řízení o námitkách. Žalobce dále dovedl, proč by se měl na řízení dle jeho názoru aplikovat správní řád.

Žalobce odkazuje na jednotlivé námitky proti kontrolnímu protokolu. V první námitce, které předseda ÚOOÚ nevyhověl, se žalobce ohradil proti užívání pojmu „centrální matrika“, který pokládá za nekorektní, neboť žádnou „centrální matriku“ ani fakticky nevede. Předseda ÚOOÚ této námitce oponoval vysvětlením volby tohoto pojmu jako pouze „pracovního“.

Ve druhé námitce, které předseda ÚOOÚ napadeným rozhodnutím nevyhověl, kontrolovaný vyjádřil nesouhlas s tím, že kontrolující soustavně redukuje interpretaci oprávnění sdružovat osobní údaje podle § 28 odst. 5 jen na statistické účely, ačkoli zákon hovoří i o sdružování těchto údajů k plnění dalších povinností uložených zákonem. Žalobce poukazuje na vypořádání námitky tvrzením, že „[k]ontrolující zmiňuje pouze statistický účel, neboť jiný účel [...] ostatně ani sám kontrolovaný nedeklaroval.“. Toto tvrzení je nepravdivé, žalobce odkazuje na bod 2.1 námitek proti kontrolnímu protokolu, kde srozumitelně a dostatečně podrobně vysvětlil, včetně podání příkladů, kategorii dalších povinností podle školského zákona, jak je má na mysli § 28 odst. 5 tamtéž. Žalobce dále nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s další částí námitek, směřující proti výkladu § 28 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb. podle potřeb v daných úkoly v resortu školství. Žalovaný v odpověď na tuto část námitek sděluje své přesvědčení, že „účelový výklad (dle aktuálních potřeb) je naopak nesprávný a v žádném případě nemůže představovat legální a legitimní právní titul pro jakékoli zpracování osobních údajů“, s čímž žalobce zcela nesouhlasí.

Ve třetí námitce, které předseda ÚOOÚ napadeným rozhodnutím nevyhověl, kontrolovaný brojil proti způsobu stanovení maximální doby zpracování osobních údajů; žalobce namítl, že statistické údaje nelze redukovat na zpracování za uplynulý rok, a v té souvislosti poukázal na nejasnost způsobu určení doby jednoho roku kontrolujícím. Žalobce odkazuje na vysvětlení, které je podáno pod bodem 2.2 námitek proti kontrolnímu protokolu a ve kterém uvedl, že pojem statistického zpracování údajů nelze redukovat na zpracování za uplynulý rok. Statistické výstupy mohou zahrnovat i delší časové období, a tedy statistické účely pokrývají i kontrolující napadanou tvorbu časových řad. Jestliže kontrolující v protokolu tvrdila, že pod účel podle § 28 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb. „nelze podřadit vytváření časových řad a jejich statistické zpracování“, činila tak v návaznosti na konstatování, že „pro všechny výše vyjmenované potřeby resortu školství je dostačující zpracovávat osobní údaje každý rok a dále používat pouze souhrnná data“ (strana 8 protokolu, bod II právního posouzení). Tato premisa je ovšem nesprávná a kontrolovaný popsal potřeby resortu školství v informaci doručené kontrolující dne 26. 7. 2009 a v navazujících informacích, z nichž vyplývá, že pro efektivní plnění zákonných povinností ministerstva, včetně povinné tvorby statistických údajů pro mezinárodní organizace je nezbytné zpracovávat údaje podle § 28 odst. 5 tak, aby byla umožněna tvorba časových řad. Žalobce má za to, že žalovaný takřka nebere v potaz jím podané vysvětlení minimální nezbytné doby

pro zpracovávání osobních údajů, což podle názoru žalobce zavdává v této části rozhodnutí příčinu k jeho nepřezkoumatelnosti.

Čtvrtou námitkou, které předseda ÚOOÚ napadeným rozhodnutím nevyhověl, kontrolovaný oponoval konstatování, že zpracovává osobní údaje v rozporu s jejich účelem a že nespecifikoval povinnosti, které jej k tomu opravňují. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí a zejména postrádá jeho vazbu na námitky proti kontrolnímu protokolu a další přípisy, jimiž napadenou praxi kontrolujícím vysvětluje, a to po stránce věcné i právní. Po věcné stránce žalobce především vysvětlil, že tvorba tzv. časových řad, pro niž je identifikace subjektu údajů důležitá, slouží pro účely mapování průchodnosti vzdělávací soustavy. Po stránce právní je tento účel, těsně svázaný s úkoly v oblasti celkové analýzy a koncepce vzdělávací soustavy, podle názoru žalobce vlastní kompetenci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy již ze zákona č. 2/1969 Sb. (zejm. § 7); dále je tento účel rozveden v zákoně č. 561/2004 Sb., přičemž žalobce nepokládá za nutné opakovat již předložená vysvětlení, pouze příkladmo uvádí, že tvorba časových řad je nezbytná např. pro vydávání tzv. kurikulárních dokumentů státní úrovně (zejména rámcové vzdělávací programy - § 3 odst. 2, § 4).

Pátou námitkou, které předseda ÚOOÚ napadeným rozhodnutím nevyhověl, se kontrolovaný bránil proti posouzení kontrované praxe, která údajně předpokládá „centrální rejstřík, resp. informační systém“, tím, že je tato námitka účelová a, pokud jde o příměr k „informačnímu systému“, nepřipadná. Dále kontrolovaný napadl nezřetelnost hranice, kterou kontrolující vedl mezi zpracováním údajů pro statistické účely a vedením informačního systému. Žalobce se předně domnívá, že předseda ÚOOÚ se s námitkou nevhodnosti příměru k „informačním systémům“ v napadeném rozhodnutí dostatečně nevyrovnal. Ačkoli předseda ÚOOÚ námitku kontrovaného rekapituloval, k podstatné části námitky se vůbec nevyjadřuje, což jen podporuje dojem účelovosti celé konstrukce. Dojem účelovosti volby pojmu „informační systém“ pak dotváří vypořádání části námitky zaměřené proti nejasnosti hranice vedené kontrolujícím mezi zpracováním údajů pro statistické účely a vedením informačního systému. Žalovaný v tomto vypořádání zprvu přebírá konstatování kontrolního protokolu, včetně pojmu informačního systému, aby se následně s kontrolujícím ztotožnil v tom, že k vedení takového systému nemá kontrovaný oprávnění, a údaje tudíž zpracovává neoprávněně. Závěrečná poznámka, že samotný pojem je „až druhotný“ podle názoru žalobce slouží pouze k zastření právě kritizované argumentace.

K osmé námitce kontrovaného podle napadeného rozhodnutí žalobce toliko stručně poznamenává, že ačkoli jí bylo napadeným rozhodnutím vyhověno, celkově svědčí jeho odůvodnění o výše vytčeném formalistním interpretačním přístupu, abstrahujícím od účelové složky, což má jako subsidiární argument význam pro soud, který posuzuje metodologickou korektnost interpretace práva podávané žalobcem. Žalovaný se zde zabývá právně politickými úvahami o vhodnosti relevantní právní úpravy, hodnotí ji jako „nepříliš šťastnou“. Podle názoru žalobce taková nepřímá podpora částí kontrolních závěrů - které musí být činěny de lege lata, nikoli de lege ferenda - svědčí o nesprávném přístupu k výkladu práva, nehledě na to, že při výkonu veřejné moci je nepřipustná.

Ve vypořádání poslední námitky kontrovaného (deváté námitky kontrovaného podle napadeného rozhodnutí) žalovaný odmítl poukaz na silný veřejný zájem na sdružování a uchovávání osobních údajů podle § 28 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb. Žalobce s tímto způsobem vypořádání nesouhlasí, a to s poukazem na dřívější text žaloby, v němž přibližuje význam sdružování a uchovávání osobních údajů, a na nesprávnost tvrzení, že žalobce k uvedeným účelům potřebuje pouze anonymizované údaje. Na dřívější text žaloby v

podrobnostech taktéž odkazuje. Zvláště pak poznamenává, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyrovnal s veřejným zájmem na zpracování osobních údajů žáků a studentů.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě předně konstatoval, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu není rozhodnutí o námitkách podle §18 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti, a jde tak o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. Co se týče části kontrolního protokolu, v němž je uloženo opatření k nápravě zjištěného stavu, žalovaný odkazuje na § 38 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., v němž je definován obsah kontrolního protokolu podle tohoto zákona - ten má mj. obsahovat opatření, která byla uložena k nápravě. Zákon č. 101/2000 Sb. tak fakticky konstituuje správní akt (kontrolní protokol), v němž se spojují prvky deklaratorní i konstitutivní povahy. V zájmu naplnění všech procesních předpisů, které se na vydání obdobného aktu vztahují, proto žalovaný postupuje při výkonu kontroly tak, že v závěru kontroly je kontrolovaný seznámen s konceptem kontrolního protokolu i s jeho podklady a je mu umožněno se k nim vyjádřit. Tímto postupem a začleněním nápravného opatření do kontextu celého kontrolního protokolu, v němž jsou zjištěný stav i závěry řádně popsány a odůvodněny, jsou dle žalovaného naplněny požadavky všech uvedených procesních předpisů. Žalovaný je přesvědčen, že soudnímu přezkumu by mohla podléhat pouze ta část rozhodnutí o námitkách, která by se týkala opatření uložených k nápravě, nikoli toto rozhodnutí jako celek. V této souvislosti je však nutno zdůraznit, že žalobce opravný prostředek (námitku) proti opatření k nápravě neuplatil, a předseda Úřadu o něm tedy nerozhodoval. S ohledem na uvedené je žalovaný toho názoru, že žaloba je z důvodu dle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. nepřipustná.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce k výzvě soudu nevyjádřil s takovýmto postupem nesouhlas.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 2. prosince 2008 obdržel ÚOOÚ podnět občana k tzv. školským matrikám; pisatel vyjádřil podezření, že ze strany MŠMT dochází ke sběru a zpracování osobních dat o studentech bez zákonného zmocnění. Po předběžném prověření věci oznámila inspektorka ÚOOÚ dopisem ze dne 3. února 2009 MŠMT zahájení kontroly ve věci dodržování zákonných povinností při zpracování osobních údajů žáků, studentů a uchazečů, které zpracovává Ústav pro informace ve vzdělávání, příspěvková organizace MŠMT. Dne 16. září 2009 ÚOOÚ oznámil MŠMT, že shromáždil kompletní podklady pro vyhotovení kontrolního protokolu a poučil o právu seznámit se s nimi.

Dne 3. prosince 2009 vydala inspektorka ÚOOÚ kontrolní protokol o výsledcích kontroly dle zákona č. 101/2000 Sb. Závěrem protokolu je, že MŠMT způsobem, kterým zpracovává v rámci činnosti Ústavu pro informace ve vzdělávání osobní údaje, porušilo zákon o ochraně osobních údajů, neboť mj. zpracovává osobní údaje mimo rámec zákonného zmocnění, osobní údaje zpracovává po dobu delší než je doba nezbytná, zpracovává citlivé údaje bez zákonného podkladu atd. Kontrolní protokol dále obsahuje sekci „nápravná

opatření“, ve které MŠMT ukládá povinnost anonymizovat osobní údaje v centrální matrice po době nezbytně nutné, nejpozději po jednom roce od jejich prvního zpracování a anonymizovat osobní údaje zpracovávané dle § 28 odst. 2 písm. f) a odstavce 3 písm. d) školského zákona. Lhůta 6 měsíců k provedení nápravného opatření počíná běžet od právní moci kontrolního protokolu.

Rozhodnutím předsedy ÚOOÚ ze dne 19.3.2010, č.j. INSP-1-0690/09-24, bylo podaným námitkám proti kontrolnímu protokolu částečně vyhověno, nikoliv však pokud jde o „nápravná opatření“; proti té části kontrolního protokolu, kterým bylo uloženo „nápravné opatření“, ostatně ani námitky žalobce nesměřovaly.

Soud posoudil věc takto:

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 14. 11. 2007, čj. 1 As 13/2006-90: „[O]patření k nápravě bylo stěžovateli uloženo s odkazem na ustanovení § 40 zákona o ochraně osobních údajů. Dle odstavce prvního tohoto ustanovení zjistí-li kontrolující, že došlo k porušení povinností uložených tímto zákonem, uloží inspektor, jaká opatření je třeba učinit, aby byly zjištěné nedostatky odstraněny, a stanoví lhůtu pro jejich odstranění. Hovoří-li citované ustanovení o tom, že inspektor „uloží“ opatření k nápravě a „stanoví“ lhůtu pro jejich odstranění, nelze dospět k jinému závěru, než že jde o ukládání právní povinnosti cestou individuálního správního aktu - rozhodnutí. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že zákon zde explicitně o vydávání správního rozhodnutí nehovoří; podstatná je vždy materiální povaha správního aktu, nikoli jeho označení“. Nejvyšší správní soud následně uzavřel: „Uloží-li inspektor Úřadu pro ochranu osobních údajů v rámci kontroly nad dodržováním povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů [§ 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů] opatření k nápravě (§ 40 téhož zákona), jde o správní rozhodnutí podřízené soudnímu přezkumu.“

Ve vztahu k opatření k nápravě obsaženému v kontrolním protokolu tedy soud respektoval právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem a vydaný kontrolní protokol v části „Nápravná opatření“, posoudil jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., vůči kterému je žaloba přípustná, neboť jím byla žalobci stanovena žalovaným povinnost. Jedná se tak o výjimečnou situaci, neboť sám o sobě kontrolní protokol, resp. rozhodnutí o námitkách proti němu, samotně přezkoumatelným není, neboť práva a povinnosti nezakládá ani závazně neurčuje, jedná se pouze o podkladové rozhodnutí a jako takové je vyloučeno ze soudního přezkumu.

Inspektor ÚOOÚ sepsal napadený kontrolní protokol, který byl výsledkem kontroly dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Ze zákona o ochraně osobních údajů a zákona o státní kontrole dle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v citovaném rozsudku vyplývá, že řádným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení opatření k nápravě dle § 40 zákona o ochraně osobních údajů, které je součástí kontrolního protokolu, jsou námitky, resp. odvolání proti rozhodnutí o námitkách dle § 17 a § 18 zákona o státní kontrole. V takovém případě lze správní žalobu podat až proti rozhodnutí předsedy stěžovatele o odvolání proti rozhodnutí o námitkách, neboť ochrany práv se lze dle § 5 s. ř. s. domáhat ve správním soudnictví až po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Správní žalobou tedy lze napadnout pouze rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce podal proti kontrolnímu protokolu námitky, které sice explicitně směřovaly pouze proti té části kontrolního protokolu, ve které byly

uvedeny zjištěné nedostatky a označeny právní předpisy, které byly porušeny (tj. pouze proti tzv. kontrolním závěrům), ovšem z obsahu těchto námitek lze dovodit, že žalobce jimi implicitně napadl rovněž část kontrolního protokolu „Nápravná opatření“, neboť zpochybňuje, že by se vůbec dopustil porušení právních předpisů.

Vzhledem ke shora uvedenému dospěl soud k závěru, že žalobce vyčerpal opravné prostředky ve správním řízení a podaná žaloba je přípustná v části, v níž směřuje proti rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost, to je v části směřující proti uloženému nápravnému opatření. Ve zbývající části, pokud žaloba směřuje proti rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu, je žaloba nepřípustná (§ 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.), neboť nejde o rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti (§ 65 s.ř.s.), je proto vyloučeno z přezkumu (§ 70 písm. a) s.ř.s.).

Nejvyšší správní soud se dále v rozsudku ze dne 1. března 2010, č.j. 2 As 74/2009 – 122, vyjádřil k otázce formální požadavků kladených na rozhodnutí o uložení opatření k nápravě: „*Obsah správního aktu vyjadřuje projev vůle správního orgánu v konkrétní věci, který směřuje vůči jmenovitě uvedeným osobám a sleduje zákonem stanovený nebo ze zákona vyplývající účel. Správní akt tak představuje zejména rozhodnutí o určité otázce (předmětu aktu), které spočívá v přiznání oprávnění, ve stanovení povinnosti nebo v autoritativním zjištění a potvrzení právního vztahu. Obsah každého správního aktu musí být určitý. Z aktu musí být zřejmé přesné určení správního orgánu, který akt vydal, a adresátů, kterým je určen; určitým a jednoznačným způsobem musí být rovněž vyjádřena vůle původce aktu, zejména zamýšlené právní účinky. Neurčitost projevu vůle zakládá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí a je důvodem pro jeho zrušení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Absolutní neurčitost projevu vůle považuje doktrína dokonce za důvod nicotnosti správního aktu, ovšem pouze za situace, kdy není vůbec zřejmé, kdo je původcem správního aktu nebo kdo je jeho adresátem, jaký je obsah správního aktu – k čemu vlastně opravňuje nebo jakou povinnost ukládá (srov. Hendrych, D. a kol.: Správní právo. 7. vydání. C.H. Beck, Praha, 2009, str. 230). V projednávané věci byla žalobci v části V. kontrolního protokolu „Opatření k nápravě“ uložena povinnost „uvést zpracování osobních údajů v rámci internetové domény HOMR.CZ do souladu se zákonem o ochraně osobních údajů“, a to ve lhůtě do 1 měsíce ode dne seznámení s obsahem kontrolního protokolu. Současně bylo žalobci uloženo, aby podal písemnou zprávu o realizaci uloženého opatření ve lhůtě 2 měsíců ode dne seznámení s obsahem kontrolního protokolu. Nejvyšší správní soud má za to, že výrok rozhodnutí o uložení opatření k nápravě je v daném případě nesrozumitelný či zcela neurčitý, neboť vymezení uložené povinnosti je provedeno natolik obecně, že nelze dovodit, jaké konkrétní opatření k nápravě má žalobce učinit, což má za následek materiální nevykonatelnost takového rozhodnutí. (...) Shora uvedená nesrozumitelnost či neurčitost výroku rozhodnutí o opatření k nápravě zakládá toliko jeho nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jelikož tento недостаток nebyl odstraněn ani v na něj navazujících rozhodnutích o námitkách obou stupňů, trpí rovněž nepřezkoumatelností.“.*

Po zvážení věci soud dospěl k závěru, že část předmětného kontrolního protokolu označená jako „nápravná opatření“ nedostojí citovaným požadavkům. Celý text opatření zní: „Anonymizovat osobní údaje v Centrální matrice po době nezbytně nutné, nejpozději po uplynutí jednoho roku od jejich prvního zpracování. Anonymizovat osobní údaje zpracovávané dle ustanovení § 28 odst. 2 písm. f) a odstavce 3 písm. d) školského zákona.“ V další části již je pouze stanovena lhůta a poučení kontrolovaného. Dle názoru soudu výrok daného opatření k nápravě není dostatečně určitý. Z výroku není jednoznačně patrné, kdo je povinen opatření učinit, tj. zda Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy či Ústav pro

informace ve vzdělávání. Předmětná databáze je označena jako „Centrální matrika“, jak přitom vyplývá z podané žaloby, nejde o zcela korektní označení; předseda žalovaného pak uvedl, že pojem byl použit pouze jako pracovní. Vzhledem ke skutečnosti, že opatření k nápravě uložené dle § 40 zákona o ochraně osobních údajů představuje bezprostřední povinnost uloženou správním orgánem adresátu, je na místě, aby bylo formulováno obdobným formálním stylem, jakým je formulován výrok správního rozhodnutí (ostatně i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku hovoří o výroku rozhodnutí o uložení opatření k nápravě). Je tedy na místě, aby byl jednoznačně označen subjekt, kterému je opatření k nápravě uloženo, kým, na základě jakého zákonného ustanovení, v čem přesně spočívá uložené opatření (konkrétně a určitě), jakým způsobem adresát tomuto požadavku dostojí. Uložené opatření k nápravě by mělo obsahovat i stručné odůvodnění, ze kterého jasně vyplyne, jaké úvahy vedly správní orgán k jeho uložení. V daném případě je podstatné též přezkoumatelným způsobem odůvodnit jaká nejdelší lhůta pro zpracovávání osobních údajů v neanonymizované podobě je nezbytná pro plnění zákonem stanovených povinností žalobce, zda doba nezbytně nutná nemůže v žádném případě přesáhnout dobu jednoho roku, když tuto lhůtu jako nejdelší možnou stanovilo předmětné nápravné opatření. K tomu je dle názoru soudu třeba podrobnější a konkrétnější posouzení povinností zákonem uložených žalobci.

Vzhledem ke všemu shora uvedenému soud bez nařízení jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. předmětnou část kontrolního protokolu označenou jako „Nápravná opatření“ a stejně tak rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19. 3. 2010 v té části, ve které navazuje na část kontrolního protokolu „Nápravná opatření“.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšně žalované; jak však plyne ze soudního spisu, žalobce byl ze zákona od hrazení soudního poplatku osvobozen (jako organizační složka státu), jiné náklady řízení žalobci nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. srpna 2014

JUDr. Eva P e c h o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková